

Barta Georgina Kata: Rigó

Szép áprilisnak napos délutánján
Kis feketerigó ül a meggyfa ágán.
Csöpp apró szemével a bogarakat nézi,
De nem mer még a nyirkos talajra lépni.

Eljött a nyár! Oh, gyönyörű nyár!
Ugye, rigócska bátrabb vagy már?
Persze, hogy bátrabb! Hisz már a fa alatt vagy a fűben!
Ott keresed a gilisztát oly boldogan, oly bőszen!

Eljött az ősz! Szép bíborszínű ősz!
Őszi eső, szinte naponta kitörsz!
De az ősznek kiszámíthatatlansága
Sem vált rigócska jókedve romlására.

Hanem amikor sötét van, este,
A káprázatos ég csillagokkal festve.
Tél van már, szegény rigócska fázik,
Nem számít rá, hogy jönnek a favágó bácsik!

Hozzák a fűrészket,
Recseg a fatörzs,
Hatalmas meggyfa, kis rigócska fája
Pillanatok múlva az avarba dőlsz!

Barta Georgina Kata, Székesfehérvár, Kodály Zoltán Általános Iskola, Gimnázium és AMI, 6. É.

Rigócska még időben felkel álmából
S kirepül recsegő otthona odvából.
A madárka megszállt egy bokornak belsejében
S várta, hogy a lágy álmom újra meglegyintse.

Február elsején elindul hosszú útra,
Mert szíve őt melegebb tájakra húzza.
Repül és repül kilométereket
Majd aztán hosszú mérföldeket.

Elérkezik lassan egy magyar falucskához,
S odarepül egy kis templom tornyához.
De a templomban vért fagyaszt a hideg.
Kis rigócska fáradtan, félve didereg.

Reggel, mikor már mindenki vásárol,
Mítsem tudva a rigó borzalmas éjszakájáról,
Szól a harang, de rigócska nem hallja,
nem hallja szegény, mert meg van fagyva.

Szól ez a mese még ma is,
Hogy járt a rigócska, miután kidőlt a fája,
S hogy új otthona már
A Jóistenke válla.